

Een Nieuwe Wereld in 100 dagen

© 2021, Vera Van Renterghem, Eleni Debo en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke
voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in
geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de
wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or
made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical,
without prior permission in writing from the publisher.

Illustraties: Eleni Debo

Vormgeving: Bauke van der Laan

D/2021/7104/1

ISBN 978 94 6383 244 1

NUR 248, 401

pelckmans.be

 facebook.com/pelckmans.be
 twitter.com/Pelckmans_be
 instagram.com/pelckmans.be

• Een Nieuwe ⁺
⁺ in ⁺ WERELD ⁺
⁺ ⁺ 100 ⁺ Dagen ⁺

Beste lezer,

Honderd jongeren met de meest diverse achtergronden hebben hun krachten gebundeld om gedurende honderd dagen een Nieuwe Wereld te bouwen. Elk van hen kreeg één dag de tijd om de wereld te veranderen, te behouden, te verzinnen of door elkaar te schudden. Hun

belevissen tekenden ze op in een dagboek. Dit boek. Ze bieden je een unieke inkijk in hun leven en gedachten. Hun authenticiteit is de basis van de creatie van de Nieuwe Wereld waarin ze zichzelf en de hele wereldbevolking een plek willen geven.

Maak kennis met een drugsverslaafde jongen die hoopt op het afsluiten van zijn verleden, met een autistisch meisje dat haar best doet om uit te leggen wat ze voelt, met het stotterende meisje dat haar grootste wens uitlegt, met de vluchteling die van zijn wanhoop een bron van hoop maakt, met de Belgische kampioen schaken die zijn pionnen op de wereld zet, met het meisje dat zich inzet voor het behoud van de natuur, met de circusjongen die de wereld op zijn kop wil zetten, met de creatieveling die zijn wereld kleurt, met het zigeunermeisje dat haar hart openzet, met het fluistermeisje ... en met de vele andere jongeren die allemaal hetzelfde gemeen hebben: een toekomst.

Ze schenken hun verhaal weg, omdat het jouw verhaal zou kunnen zijn.

Schrijfervaring hoefden de jongeren niet te hebben. Ik zocht hen op en spoorde hen aan om na te denken over wie ze zijn en wie ze willen worden. Ik hielp hen om hun persoonlijke leven en hun wereldbeeld in elkaar te laten vloeien in een verhaal.

Het was niet altijd vanzelfsprekend om hen te laten vertellen, maar de hoop op een betere wereld gaf hun de kracht om hun stem te laten horen. Ze schenken hun verhaal weg, omdat het jouw verhaal zou kunnen zijn.

Warme groet,
Vera Van Renterghem

I

Ik heb iets ongelooflijks gedaan: de wereld opnieuw gemaakt! Vraag me niet waar ik de kracht vandaan heb gehaald. Maar de wereld is nu stukken mooier.

Ik heb ervoor gezorgd dat elke waterbron fris en proper water heeft, de bossen groen zijn en de lucht zuiver.

In de ochtend zal voortaan de geur van versgemaaid gras in de lucht hangen. 's Middags verspreidt de geur van de bloemen zich. En 's avonds ruik je de geur van gezellige bijeenkomsten. Als het regent, duikt de geur van aardbeien op. Wees gerust: het zal nooit hevig regenen en de zon keert altijd snel terug. Alleen op 17 november is er een storm.

Overdag kleurt de lucht hemelsblauw. 's Nachts stralen de sterren als diamanten in de donkerpaarse lucht en is elke planeet mooi zichtbaar.

Dieren en mensen communiceren met elkaar en geen enkel dier wordt geslacht. Vlees groeit aan de bomen, net zoals de lekkerste fruit- en groentesoorten. Alle mensen krijgen een huis met een tuin waarin voldoende voedsel groeit. Ieders maag zal elke dag gevuld zijn. Wees daar maar zeker van!

Het woord 'school' wordt uit het woordenboek geschrapt.

Ik heb ervoor gezorgd dat iedereen pijnloos sterft. De dode mensen en dieren worden begraven in een bloemenveld dat dagelijks door geliefden wordt bezocht. De linkerkant van de begraafplaats is voor de dieren, de rechterkant voor de mensen.

Baby's weten bij de geboorte nog niets, maar naarmate ze groeien, leren ze alles zo makkelijk als praten. Aangezien de kennis vanzelf in onze hoofden groeit, zijn er geen scholen. Er is nu meer tijd voor leu-

ke activiteiten die je zelf mag kiezen. Het woord 'school' wordt uit het woordenboek geschrapt. In plaats daarvan genieten de jongeren van 'kalme uren' die ten vroegste om tien uur 's ochtends starten en kunnen worden besteed aan het lezen van boeken en het bekijken van documentaires.

Alles is gratis, zelfs de kleren. Iedereen kan gewoon naar de winkels gaan, kleren kiezen en die meenemen. Niemand weet waar de kleren vandaan komen. Ik weet het wel, maar dat is een geheim dat je nooit zal achterhalen.

Iedereen vindt de ware liefde. Dat vind ik de belangrijkste vernieuwing. Jij ook?

Mijn naam is **Zeynep Irem Kescu**. Ik ben veertien jaar en heb een broertje. Ik volg de richting Latijn. Mijn hobby's zijn theater en turnen. Ik ben verzot op dieren en hou veel van mijn konijn Kaneel.

Vandaag kreeg ik een bijzondere kracht die me als een woeste golf overspoelde: ik kon de wereld herscheppen. Ik startte met de evidente dingen: wereldvrede, een medicijn voor elke mogelijke ziekte, de oplossing van het klimaatprobleem en het verdwijnen van mensen- en dierenmishandeling. Daarna was het tijd om mijn persoonlijke leven leuker, gezelliger en makkelijker te maken.

Wist je dat wombats vierkantige drolletjes en eenhoorns lekker ruikende, regenboogkleurige strontjes leggen uit dankbaarheid voor een heerlijke maaltijd?

Ik schrapte alle allergieën. Nu is mijn papa niet meer allergisch voor honden en kan ik zonder problemen een hond als huisdier kiezen. Mijn splinternieuwe hond heet Billy en is een Samojeed. Dat is een wit, heel harig en altijd blij hondenras. De Samojeed verliest heel veel haar, dus heb ik ervoor gezorgd dat honden geen haar meer verliezen. Nu is mama ook blij.

Samen met mijn vriendin Myra en haar hond Risa trok ik meteen naar de hondenschool. Onderweg maakte ik van de gelegenheid gebruik om van buideldieren een inheemse soort te maken, zodat die nu overal ter wereld leven. Ik vind buideldieren echt geweldig! Vooral de wombat: dat is zo'n schattig, fantastisch dier. Ik bekijk supergraag YouTube-filmpjes van wombats. Daar word ik blij van!

Daarna wandelden Billy en ik verder. Van al dat wandelen kreeg ik honger en kwam ik op het idee om overal winkels van Albert Heijn te toveren, de winkelketen met de allerlekkerste koekjes. Ook voor honden! Denk ik toch...

Ik miste wat gezelschap en belde Ruby. Ruby is een van mijn beste vriendinnen. Ze woont in Zuid-Afrika, waardoor ik haar slechts heel zelden zie. Het leek me handig om met een simpele vingerknip naar om het even welke plaats te teleporteren. Dat is niet alleen ideaal om vriendinnen die ver weg wonen te zien, maar ook om tijd te winnen. Je kan nu bijvoorbeeld langer uitslapen voor je naar school moet vertrekken, want je zult nooit meer in een stomme file belanden.

Ik toverde Ruby en mezelf meteen naar de Belgische kust, waar we gezellig gingen surfen. De golven waren niet groot genoeg om te surfen, dus zorgde ik ervoor dat er op elk strand in de wereld een zone is met altijd goede surfgolven.

Op deze speciale dag mochten ook eenhoorns niet ontbreken. Ze zijn er nu in alle soorten en maten om je te helpen waar nodig: met je huiswerk, met de afwas, met opruimen of andere saaie klusjes.

Wat een onvergetelijke dag! Oh ja, aan de mensen heb ik ook wat veranderd: ze zijn nu allemaal veel dankbaarder voor kleine dingen, net als de dieren. Wist je dat wombats vierkantige drolletjes en eenhoorns lekker ruikende, regenboogkleurige strontjes leggen uit dankbaarheid voor een heerlijke maaltijd?

Mijn naam is **Aline Vanpuyvelde**. Ik word binnenkort veertien jaar. Ik speel piano en ik dans. Mijn lievelingsdieren zijn wombats, honden en eenhoorns en ik hou heel veel van surfen en longboarden.

3

Een wereld scheppen... Wat een taak! Wat een wonderbaarlijke kans! Dit wil ik voor eeuwig onthouden en daarom schrijf ik het op. Laten we starten bij het begin.

Ik bevond me op een kale, ronde planeet. Ik bedekte hem meteen met gras en daarna met heuvels en bossen. Een grote zee in het oosten en wat rivieren en vijvers verspreid over de rest van het oppervlak. Ik maakte nog veel meer natuur: de details daarvan moet je je maar inbeelden.

Toen kon het echte werk beginnen. Het kostte me een tijdje, maar hier is wat ik ervan maakte. Eerst kwamen de dieren. Die waren dezelfde als op de Oude Wereld, alleen leefden ze nu in een gezonde, onaangestaste omgeving. Natuurlijk werden dieren en planten opgegeten, zo werkt dat nu eenmaal.

Ik was aangenaam verrast toen in het huis een meisje pinguïns aan het voederen was.

Toen de natuur klaar was, rook het er plots naar gezond. Wat raar, hoe kan het nu naar gezond ruiken? Dat is moeilijk op papier te zetten, maar beeld je in dat je met gesloten ogen op een veld staat. Denk alle auto's, fabrieken en mijnen weg. Alles wat grijze lucht uitademt, is verdwenen. Zo rook het op mijn planeet: gezond.

Toen werd het wat moeilijker. Ik wilde niet alleen zijn. Ik hou van gezelligheid en er moesten dus mensen bijkomen. Dat vroeg wat voorbereiding. Ik zette overal kleine gekleurde huisjes neer. Dat zag er leuk uit! Nu de mens nog. Een knip met mijn vingers en daar stonden ze, de mensen. Iedereen ademde diep in en was blij verrast. Dat krijg je nu eenmaal als je nog nooit gezonde lucht hebt geroken. De mensen voelden zich me-

teen blij. De dieren aarzelden niet en mengden zich gewoon tussen alle mensen.

Tevreden keek ik om me heen en ik besefte dat dat genoeg was. Meer wilde ik niet op mijn planeet.

Ik ging naar de ijsvlakte in het noorden. De dieren hadden er een beetje liefde nodig. Op een bevroren klif stond een klein blauw huisje. Perfect! Ik was aangenaam verrast toen in het huis een meisje pinguïns aan het voederen was. Ik hielp haar en we werden snel goede vrienden. De pinguïns bleven nog even rondhangen, maar uiteindelijk gingen ze naar de rest van de groep op de ijsvlakte. Ik stapte naar buiten. Het begon avond te worden, de maan was al te zien. Ik ademde diep in, mijn longen vulden zich met frisse ijslucht en verrassend genoeg werd mijn lichaam warm. Ik kreeg een gevoel dat ik op de Oude Wereld niet voelde. Een gevoel dat opkomt als je je goed voelt in je omgeving.

Dat gevoel was liefde. Liefde voor de gezonde lucht, de natuur om me heen, de dieren en het meisje in het blauwe huis. Het was liefde voor de planeet die ik had gemaakt, een plek waar ik nooit meer weg wilde.

Mijn naam is **Bo Grove**. Ik ben een transgender persoon van vijftien jaar. Ik volg de richting Wiskunde-Wetenschappen in het Stedelijk Lyceum Hardenvoort in Antwerpen. Wat ik het leukst vind om te doen, is reizen en de wereld ontdekken.

4

Ik plaats mijn voeten voor de startlijn. De 800 meter voor me wil ik zo snel mogelijk afleggen. Vorige week heb ik mijn persoonlijk record met vier seconden verbeterd. Mijn mond voelt droog. Ik voel me vreemd. Wat scheelt er met me? Waarom ben ik niet gefocust op deze wedstrijd? Mijn gedachten schieten in recordtempo door mijn hoofd. Kon iedereen maar op dezelfde hoogte aan de startlijn staan, gelijke kansen voor elke mens op deze wereldbol, denk ik. Nee, niet nadenken, gefocust blijven! Ik richt mijn blik op de finish. Opnieuw dwalen mijn gedachten af. Zou de wereld er mooier uitzien als we samen zouden afspreken waar de finish ligt, een plek waar iedereen zich goed voelt?

Pang! In ijltempo schiet ik vooruit. Ik heb het gevoel dat ik iedereen achter me laat, dat ik sneller dan het licht aan het rennen ben, dat ik een afstand van 150 miljoen kilometer loop, recht naar de zon. Plots klap

het universum voor me open. De sterren haasten zich naar me toe en clusteren samen tot een gravelpad onder mijn voeten. Ik ren zo hard ik kan. Vlak voor ik de zon bereik, maakt de rechte weg een bocht en beland ik op een kale planeet. Ben ik aan het dromen? Aan het ijlen?

Ik kijk vol ongeloof om me heen. Dit is geen droom. Maar wat moet ik beginnen op een plek waar alleen maar zand is? Met de punt van mijn schoen trek ik een lijn in het mulle zand, alsof ik achter een startlijn sta. Dat doet me terugdenken aan enkele ogenblikken geleden, toen ik klaarstond om alles te geven om mijn persoonlijk record te verbeteren. Ik had gewerkt, getraind en resultaat geboekt. Zou ik met dezelfde inzet een Nieuwe Wereld kunnen starten? Ik voel kriebels in mijn buik. Hoe vaak heb ik niet van een betere wereld gedroomd? Als klimaatactiviste weet ik best wat ik van een Nieuwe Wereld zou maken. Het beeld van een paradijselijk groene plek schiet *pang* door mijn hoofd. Ik val bijna om van verbazing als plots de wereld rondom me in een groene oase verandert. Een zwerm spreeuwen vliegt over me heen, zo groot dat de lucht heel even wordt verduisterd. Overal

verschijnen dieren.

Het eerste waaraan ik denk, is dat ik deze plek wil delen. Met mijn familie. Met mijn vrienden. Met iedereen van de Oude Wereld! Maar, ho, wacht, niet zomaar hupsakee! De wereldbevolking zal rechten, maar ook plichten hebben en een groot verantwoordelijkheidsgevoel. Ik geloof dat verandering mogelijk is. Minder vlees, minder auto's, minder kleren om meer rust, jaren, natuur, fauna en kwaliteit te hebben. Het zal pijn doen, dat wel, maar ik wil die wel dragen. *No pain, no gain*. Iedereen zal aan de startlijn staan en kiezen om te rennen, te huppelen, achterstevoren te lopen of op handen en voeten te kruipen, maar aan stilstaan of achteruitlopen wordt niet gedacht! Samen halen we de finish.

Iedereen zal aan de startlijn staan en kiezen om te rennen, te huppelen, achterstevoren te lopen of op handen en voeten te kruipen, maar aan stilstaan of achteruitlopen wordt niet gedacht!

Plots steekt een lichte wind op en dwarrelen mensen op de planeet neer. Ik geef hun

meteen de kracht om zich in te zetten voor het behoud van fauna, flora en klimaat. Als iedereen het belang van ecologische duurzaamheid inziet, zullen we niet in hetzelfde schuitje als in de Oude Wereld belanden. Ik zorg ervoor dat we later achterom zullen kunnen kijken en zeggen: dat hebben we flink gedaan, het was de moeite waard!

Ik sta nog altijd achter de lijn in het zand. Maar niet meer alleen. Jongens en meisjes staan klaar om te starten. De trainer zegt: 'Vanaf nu lopen jongens en meisjes samen. Wie denkt dat meisjes trager zijn dan jongens, kan weleens raar opkijken! Geen vooroordelen. Iedereen probeert. *The game is on!*'

En jij? Klaar om te vertrekken?

Mijn naam is **Hannah Op 't Eynde**. Ik ben vijftien jaar en ben een wereldburger. Ik reis al mijn hele leven, via boeken maar ook in het echt. Mijn hobby's zijn volley, atletiek, triatlon en scouts. Ik hou van uitdagingen, de natuur en avontuur. Ik volg de richting Grieks-Latijn in Paridaens in Leuven en heb totaal nog geen idee wat ik later wil worden. Ik ben kritisch, maar ook optimistisch.

Ik heb de stoep van begin tot einde geveegd, het mos van tussen de kasseien gehaald, zelfs elke voordeur afgestoft, en toch blijft de straat vuil', hoorde ik de man tegen een voorbijganger zeggen. Hij liep naar de hoek van de straat en tuurde door zijn brilglazen naar de dwarsliggende straten. 'Het is daar niet beter', gromde hij. Met zijn handen diep in zijn zakken liep hij terug naar zijn huis en smakte de voordeur dicht. Ik kon een glimlach niet onderdrukken en besloot de man te helpen. Niet met een stofzuiger, maar met een briefje. Gelukkig had ik altijd pen en papier bij. Snel krabbelde ik een boodschap voor hem neer: *Alles rondom je schoonmaken zonder eerst je eigen bril te poetsen heeft weinig of geen zin! Eenmaal je je bril hebt gepoetst, zal je de dingen zien zoals ze in werkelijkheid zijn!*

De mens is als een kopje dat vuil is: het kopje zelf is niet vuil, het vuil ligt erbovenop!

Terwijl ik het briefje in zijn brievenbus stopte, fluisterde een stemmetje in mijn hoofd dat ik vandaag de kracht kreeg om een Nieuwe Wereld te creëren. Vreemd, dacht ik, want een wereld scheppen vanuit het niets is onmogelijk volgens de boeddhistische filosofie. Het bestaan is een continuüm: er is geen begin en geen einde, dus ook geen schepping. De brievenbus klepperde, alsof hij me wilde aansporen om toch een poging te wagen. Peinzend ging ik op de rand van de stoep zitten.

In gedachten keerde ik terug in de tijd. Enkele jaren geleden, toen ik vijftien was, werd ik monnik in een Tibetaans boeddhistisch klooster in Noord-India. Kon wat ik daar had geleerd een toverformule zijn om een Nieuwe Wereld te maken? Natuurlijk!

Ik kon het gewicht op de schouders van de mensen niet verlichten, veranderen moesten ze zelf doen, maar ik kon hun wel een inspirerend pad tonen!

Als boeddhist is 'verlichting' altijd je streefdoel! Wat wij 'verlichting' noemen, betekent in het Tibetaans *het bereiken van de zuiverste kwaliteit door het verwijderen van imperfecties*. Als we met de grove borstel door onszelf gaan en negatieve gedachten en emoties uit al onze hoeken en kanten wegvegen, houden we onze ware natuur over. Het klinkt misschien ongeloofwaardig, maar goedheid is onze ware natuur! Als we komaf maken met alles wat ons en de anderen ongelukkig maakt, houden we alleen nog het goede in onszelf over. Als we durven te geloven dat het geluk in onszelf aanwezig is, kunnen we samen de drie bouwstenen voor een perfecte planeet leggen: vrede, wijsheid en mededogen. In de Nieuwe Wereld zit mededogen bij de mens ingebakken. We wensen voor iedereen een leven dat vrij is van lijden en waarvan de oorzaak van alle pijn verdwijnt.

Ik plooidde een nieuw papier open en schreef: *De mens is als een kopje dat vuil is: het kopje zelf is niet vuil, het vuil ligt erbovenop!*

Achter me ging de deur van de man open. Het briefje in zijn hand wapperde in de wind. Hij knipperde met zijn ogen achter propere brilglazen. Er verscheen een glimlach op zijn gezicht. Gelijktijdig lieten hij en ik het briefje los. De wind nam het mee. Over de hele wereld.

Mijn naam is **Giel-Frédéric Foubert**, monnik Giel, Shimla. Ik ben 21 jaar en boeddhistische monnik. Toen ik vijftien was, ben ik monnik geworden in een Tibetaans boeddhistisch klooster in Noord-India. De boeddhistische filosofie grondig bestuderen was van kinds af aan mijn droom. Wat ik belangrijk vind? Gelukkig kunnen zijn zonder voorwaarden en de vaardigheid bezitten om anderen écht te helpen.

Ik weende. Zachtjes snikkend probeerde ik in slaap te vallen. Nooit meer dacht ik, nooit meer. Geen handen meer over mijn lichaam, geen bezoeken meer aan het politiebureau, gewoon geen verkrachters meer. Zo tuimelde ik in dromenland. De volgende ochtend werd ik wakker in een grasveld met niemand rondom me. De wereld was leeg: alleen ik en mijn gsm. Ik kreeg een sms'je op mijn telefoon van een onbekend nummer. Er stond: 'Dit is nu jouw wereld. Maak ervan wat je wil. Maar pas op: alles wat je wenst, zal uitkomen en je kan het niet terugnemen.'

Nooit meer dacht ik, nooit meer.

Verbaasd keek ik om me heen. 'Is dit echt of ben ik aan het dromen?' stamelde ik. Koortsachtig dacht ik na. Ik besloot uit te testen of dat sms'je de waarheid vertelde. Het eerste wat in me opkwam, was een boom. Sneller dan het licht dook er een boom voor me op. Ogenblikkelijk begon ik gebouwen, bossen, weides en nog zoveel meer dingen te maken die ook in de Oude Wereld bestonden. Ook toverde ik bergen, rivieren en meren. De verschillende vegetaties behield ik, zodat alle dieren in vrijheid konden leven. Hij zag er direct al wat gevulder uit, deze wereld!

Ik zorgde voor een paar fabrieken, maar geen enkele met CO₂-uitstoot, want de klimaatopwarming was een van de grootste problemen van de vorige wereld.

De huizen werden gevuld met zachte donsdekens en gezellige woonkamers. De bewoners moesten zich thuis voelen.

Het enige wat nu nog ontbrak, waren de mensen en hun geloof. Over het scheppen van de mensen moest ik wat langer nadenken. Elke persoon is uniek en dat is goed.

Iedereen in mijn wereld mocht zichzelf zijn op het vlak van persoonlijkheid, kledingstijl, leefwijze... alles! Ik zorgde voor verschillende huidskleuren zonder enige superioriteit, want iedereen behoorde tot hetzelfde ras: de mens. De mensen mochten hun eigen gevoelens en meningen uiten, iedereen respecteerte elkaar. Ook de verschillende geloofsovertuigingen mochten blijven bestaan. Geloof is persoonlijk en elkeen denkt daar anders over.

Even twijfelde ik of de mensen fouten zouden mogen maken. Uit fouten kan je leren, toch? Ik besloot dat elke mens in de Nieuwe Wereld zichzelf zou kunnen herschrijven. Iedereen kreeg een tweede kans, uitgezonderd de verkrachters. Zij kregen geen schone lei, want verkrachters verpesen bewust andermans leven. In de vroegere wereld kwamen ze er vaak zonder echte straf vanaf. Dat zou ik in de Nieuwe Wereld niet laten gebeuren.

Op het einde van de dag was ik uitgeput. Ik keek over de kilometers verre bloemperken uit en zei bij mezelf: 'Nu is het echt goed.' Die avond ging ik slapen met een speciaal gevoel. Er was veel veranderd. Eindelijk was ik gelukkig. Voor het eerst viel ik niet al huilend in slaap.

Mijn naam is **Blyke Rapol**. Ik ben vijftien jaar. Ik ben zelf verkracht geweest. Het schrijven van deze tekst heeft me geholpen met het verwerken van die traumatische gebeurtenis.

7

Nietsvermoedend kroop ik uit bed, daalde de trap af en liep naar de voordeur. Eenmaal buiten geloofde ik mijn ogen niet. Er was geen teken van leven te bespeuren: voor mij zag ik een volledig dor landschap, zonder ook maar één boom, dier of mens. Een leeg, kaal, troosteloos niemandsland. Ik snapte er niets van. Gisteren zag de wereld er nog groen en levendig uit, ook al was hij dat in werkelijkheid niet. Eigenlijk was de wereld altijd al geweest zoals ik hem nu zag: dood.

De ene helft van de wereld liet ik dood achter.

In de verte zag ik een glinstering in het dorre gras. Nieuwsgierig ging ik dichterbij en raapte een prachtig, glimmend toverstokje voorzichtig op. Ik zwaaide er mee en plots doemde een boom voor me op. Een trotse, groene boom. Hij was werkelijk prachtig. De boom vertelde me wat er was gebeurd. Hij bleek zijn familie te hebben verloren. Zijn ouders, broers en zussen, grootouders, nonkels en tantes, neven en nichten: allemaal waren ze gesneuveld. Meedogenloos gekapt door brutale mensen. Ik had zo'n medelijden met de boom dat ik hem beloofde een oplossing te zoeken.

In de wereld van gisteren dachten de mensen alleen aan zichzelf en vernietigden ze ontelbaar veel prachtige bomen. Bovendien verwaarloosden ze de dieren, die nu nergens meer te bespeuren waren. Mijn maag keerde om. Ik moest iets doen. De wereld nieuw leven inblazen! Maar ik wou ook vermijden dat de mens de natuur opnieuw zou mismeesteren. Er moest dus een litteken achterblijven van de verwoeste wereld, zodat de mensen elke dag aan hun slechte acties zouden worden herinnerd.

De ene helft van de wereld liet ik dood achter. Zó dood dat je er onmogelijk gelukkig kon leven. De andere helft daarentegen was op zijn mooist. Een gigantisch groene wereld met duizenden diersoorten die in harmonie met elkaar leefden. Zij jaagden niet op elkaar, maar aten alleen vegetatie. De prachtige boom die ik eerder had ontmoet, kreeg al zijn familieleden terug. Ik gaf hem een plaats in het midden van het woud.

Ik wilde ook de mensen terughalen, maar die mochten de wereld niet opnieuw om zeep helpen. Ze hadden een lesje nodig. Ik zette hen allemaal eerst op het dode deel van de aarde neer. Goede én slechte mensen. De boodschap werd snel begrepen! Maar ze konden niet zomaar oversteken... Op de evenaar, exact op de grens tussen de twee werelden, liet ik harmonie, respect en naastenliefde, mijn belangrijkste waarden, achter. Wie wilde oversteken, moest die waarden meenemen. Alleen zo konden de mensen gelukkig met elkaar en met de natuur leven.

Ik voelde dat het goed was. Ik had vertrouwen in de mens. Hij ging nu zorg dragen voor de wereld. Telkens als hij dat niet zou doen, zou hij onverbiddelijk worden teruggestuurd naar de kale, dode helft. Ik kon met een gerust hart weer gaan slapen.

Ik heb het toverstokje verstopt, ergens op de evenaar, tussen een kale steen van de dorre wereld en een vergeet-me-nietje van de groene wereld. Aan niemand zal ik verklappen waar het ligt. Ook aan jou niet.

Mijn naam is **Nora Floréal**. Ik ben vijftien jaar. Respect voor de natuur vind ik het allerbelangrijkste in het leven.

